

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/52/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3718010150
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3718010150.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a Mgr. Jána Odnogu na verejnom zasadnutí konanom dňa 07. septembra 2023 prejednal odvolania obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v A. C., trvale bytom D. XXX, E. A., a poškodeného F. G., bytom H. A. D., I. XXX, ktoré podali proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 2T/33/2018 zo dňa 12.09.2022 a takto jednomyseľne

r o z h o d o l :

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), f), ods. 3 Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v Považskej Bystrici, trvale bytom D. XXX, E. A.,

uznáva za vinného, že

v presne nezistenom čase v priebehu mesiacov jún 2015 až september 2015, v katastrálnom území obce Lysá pod Makytou, okres Púchov, v lesnom poraste č. XXX, v lesnom celku Lúky od Makytou na pozemkoch J. XXXX K. J. XXXX, ktoré patria do lesného pôdneho fondu, vyrúbал 42 stromov jedle v celkovom množstve 202 m³ a 3 stromy smreka v celkovom množstve 29 m³, teda vyťažil o 83 m³ viac drevnej hmoty, k čomu nemal súhlas väčšiny spoluvlastníkov, čím spoluvlastníkom predmetných parciel – poškodeným D. L., D. J. a M. B. spôsobil škodu v celkovej výške 3.231,06 Eur,

teda

prisvojil si cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a takou vecou bolo drevo z pozemku, ktorý patrí do lesného pôdneho fondu a týmto činom spôsobil väčšiu škodu,

čím spáchal

prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d), ods. 3 písm. a) Tr. zák. v znení účinnom do 31.07.2019 (ďalej len Tr. zák.).

Za to sa odsudzuje:

Podľa § 212 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3 a § 56 ods. 1 Tr. zák. na peňažný trest vo výmere 350,- Eur (slovom: tristopäťdesiat eur).

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. sa ustanovuje pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody na 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. je obžalovaný povinný nahradiť poškodeným:

- D. L., nar. XX.XX.XXXX v Považskej Bystrici, trvale bytom J., M. N. XXXX/XXX, škodu vo výške 248,54 Eur,
- D. J., nar. XX.XX.XXXX v Olšanoch, Česká republika, trvale bytom A., D. XXXX/X, škodu vo výške 1.988,35 Eur,
- D. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Lysá pod Makytou, I. 619 (závetnému dedičovi po nebohej M. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. A. D., I. XXX, ktorá zomrela dňa XX.XX.XXXX) škodu vo výške 994,17 Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. sa poškodení:

- D. L., nar. XX.XX.XXXX v Považskej Bystrici, trvale bytom J., M. N. XXXX/XXX,
- D. J., nar. XX.XX.XXXX v Olšanoch, Česká republika, trvale bytom A., D. XXXX/X,
- D. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. A. D., I. XXX (závetný dedič po nebohej M. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. A. D., I. XXX, ktorá zomrela dňa XX.XX.XXXX),
so zvyškami uplatnených nárokov na náhradu škody odkazujú na civilný proces.

II.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. sa odvolanie poškodeného F. G. zamietá, pretože bolo podané oneskorene.

o d ô v o d n e n i e :

Skorším rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 2T/33/2018 zo dňa 21.10.2019 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d), ods. 3 písm. a) Tr. zák., pretože

v presne nezistenom čase v priebehu mesiacov jún 2015 až september 2015, v katastrálnom území obce Lysá pod Makytou, okres Púchov, v lesnom poraste č. XXX, v lesnom celku Lúky od Makytou na pozemkoch J. XXXX a J. XXXX, ktoré patria do lesného pôdneho fondu, vyrúbal 42 stromov jedle v celkovom množstve 202 m³ a 3 stromy smreka v celkovom množstve 29 m³, teda vyťažil celkovo 231 m³ drevnej hmoty, napriek tomu, že jeho podiel na celkovej predpísanej ťažbe v zmysle platného Programu starostlivosti o lesy bol 148 m³ drevnej hmoty, čím vyťažil o 83 m³ viac drevnej hmoty ako mal povolené a spoluvlastníkom predmetných parciel D. L., bytom J., M. N. XXXX/XXX, F. G., bytom H. A. D., I. XXX, D. J. bytom A., D. XXXX/X a M. B., bytom H. A. D., I. XXX spôsobil škodu v celkovej výške 4.970,87 Eur.

O odvolaniach obžalovaného (proti všetkým výrokom) a zároveň poškodených D. L., M. B., F. G. a D. J. (proti výrokom o náhrade škody) proti vyššie uvedenému skoršiemu rozsudku súdu prvého stupňa následne rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 2To/27/2020 zo dňa 18.05.2021 (ďalej aj „skoršie rozhodnutie odvolacieho súdu“) nasledovne:

Podľa § 321 odsek 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. f) Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 odsek 1 Tr. poriadku vec sa vracia súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Následne na to rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 2T/33/2018 zo dňa 12.09.2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) bol obžalovaný A. B. uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d) , ods. 3 písm. a) Tr. zák., pretože

v presne nezistenom čase v priebehu mesiacov jún 2015 až september 2015, v katastrálnom území obce Lysá pod Makytou, okres Púchov, v lesnom poraste č. 629, v lesnom celku Lúky pod Makytou na pozemkoch KN-C 5152 a KN-C 5153, ktoré patria do lesného pôdneho fondu, vyrúbal 42 stromov jedle v celkovom množstve 202 m³ a 3 stromy smreka v celkovom množstve 29 m³, teda vyťažil celkovo 231 m³ drevnej hmoty, napriek tomu, že nemal súhlas väčšiny spoluvlastníkov, čím spôsobil D. L., D. J. a M. B., škodu v celkovej výške 8.992,44 Eur.

Bol za to odsúdený podľa § 212 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 56 ods. 2 Tr. zák. na peňažný trest vo výške 1.000,- Eur. Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. mu bol pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, uložený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. mu bola uložená aj povinnosť nahradiť škodu poškodeným D. L. vo výške 691,10 Eur, D. J. vo výške 5.533,83 Eur a M. B. vo výške 2.766,90 Eur, pričom títo poškodení boli podľa § 288 ods. 2 Tr. por. so zvyškami nárokov na náhradu škody odkázaní na civilný proces.

Tento citovaný rozsudok však nenadobudol právoplatnosť, pretože ho obžalovaný napadol písomne a v zákonnej lehote odvolaním čo do všetkých jeho výrokov.

Obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajcu uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za nesprávny, založený jednak na nesprávnom vyhodnotení všetkých skutočností, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, jednak na nesprávnom právnom posúdení jeho konania podľa príslušných hmotnoprávnych ustanovení Trestného zákona a jednak na porušení zákazu reformatio in peius pri ustálení skutkovej vety výroku o vine, ako aj pri rozhodovaní o náhrade škody.

Ďalej poukázal na skoršie rozhodnutie odvolacieho súdu, v ktorom tento okrem iného uviedol, že pochybenia okresného súdu v súvislosti s nesprávne ustáleným skutkovým stavom a právnym posúdením veci nemožno už napraviť s poukazom na zákaz reformatio in peius. Keďže poškodení sa proti skoršiemu rozsudku odvolali, kde je však zase nutné podotknúť, že výrok o náhrade škody musí mať podklad v skutkovej vete. S poukazom na právne závery vyplývajúce zo skoršieho rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorými bol súd prvého stupňa v ďalšom konaní viazaný, je celkom zrejmé, že súd prvého stupňa svojím novým rozhodnutím tieto právne závery vôbec nerešpektoval a rozhodol o jeho vine nielen v rozpore s nimi, ale zároveň aj v rozpore s ustanovením § 327 ods. 2 Tr. por., keďže proti skoršiemu rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie prokurátora v jeho neprospech podané nebolo.

Ďalej uviedol, že zo záverov odvolacieho súdu je celkom nepochybné, že súd prvého stupňa ho už nemohol uznať vinným z takého konania, ktorým by bola spôsobená väčšia škoda ako 4.970,87 €, ustálená vo výroku o vine v skoršom rozsudku súdu prvého stupňa. V napadnutom rozsudku síce súd prvého stupňa upravil skutkovú vetu výroku o vine v súlade s tým, čo uviedol odvolací súd, teda že ak bola preukázaná absencia súhlasu ostatných väčšinových spoluvlastníkov, tak ho bolo možné uznať vinným z prečinu krádeže spáchaného vyťažením celkovo 231 m³ drevnej hmoty bez súhlasu väčšiny spoluvlastníkov, avšak napriek výslovnému poukazu odvolacieho súdu na zákaz reformatio in peius ustálil súd prvého stupňa v skutkovej vete výroku o vine výšku škody spôsobenej takýmto jeho konaním na sumu 8.992,44 €, a to aj za situácie, že z doplnenej výpovede poškodeného F. G. bolo preukázané, že tento mu súhlas na ťažbu dreva dal.

Pri rešpektovaní uvedeného zákazu rozhodnutia v jeho neprospech v zmysle § 327 ods. 2 Tr. por. mal súd prvého stupňa naopak sumu škody ustálenej v skoršom rozsudku vo výške 4.970,87 € znížiť o časť z tejto sumy pripadajúcu na spoluvlastnícky podiel F. G., čo znamená, že celková výška škody, ktorej spôsobenie jeho konaním mohol súd prvého stupňa pojať do skutkovej vety výroku o vine, predstavuje len 3.976,70 €.

V nadväznosti na to je zrejmé, že ak odvolací súd uviedol, že zákaz reformatio in peius sa síce netýka rozhodnutia o náhrade škody, keďže poškodení sa proti skoršiemu rozsudku odvolali, avšak zároveň výrok o náhrade škody musí mať podklad v skutkovej vete výroku o vine, tak súd prvého stupňa ani o náhrade škody nerozhodol správne a zákonne. Ak rozhodnutie o náhrade škody musí mať podklad v skutkovej vete výroku o vine, tak potom by mohol súd prvého stupňa pri zákonomnom postupe z hľadiska § 327 ods. 2 Tr. por. rozhodnúť v trestnom konaní len o náhrade takej škody, akej spôsobenie by bolo ustálené vo výroku o vine, a teda v tomto prípade len o náhrade škody 3.976,70 €, ktorá by mala byť spôsobená poškodeným D. L., D. J. a M. B. a túto sumu podľa ich spoluvlastníckych podielov na predmetných spoločných pozemkoch medzi nich rozdeliť a so zvyškom uplatnených nárokov ich odkázať na civilný proces.

Podľa jeho názoru je potrebné po rozhodnutí odvolacieho súdu a ním vyslovených právnych záveroch pre správne posúdenie jeho trestnoprávnej zodpovednosti v tejto veci zaoberať sa podstatnou skutočnosťou, že všetci poškodení (vrátane F. G., ktorý už v procesnom postavení poškodeného podľa

výroku napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa nevystupuje) vo svojich svedeckých výpovediach potvrdili, že aj oni v následnom období po tom, čo výrub stromov vykonal, tiež vykonal výrub stromov na predmetných parcelách v podielovom spoluvlastníctve. Hoci títo poškodení uviedli, že na ťažbu mali súhlas väčšiny spoluvlastníkov, tento žiadnym spôsobom nepreukázali, t.j. nepreukázali existenciu písomnej dohody s ostatnými spoluvlastníkmi, ani ich písomný súhlas s ťažbou a zároveň potvrdili, že súhlas od neho ani jeho družky J. O. nemali a ani oň nežiadali. Tieto skutočnosti aj z hľadiska časových súvislostí potom jednoznačne poukazujú na existenciu neformálnej dohody medzi podielovými spoluvlastníkmi predmetných parciel o vykonaní ťažby stromov na týchto parcelách v miere zodpovedajúcej ich spoluvlastníckym podielom, pretože konanie všetkých spoluvlastníkov tomu plne nasvedčuje. On vykonal ťažbu v objeme neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel a spoluvlastnícky podiel J. O. a následne vykonal ťažbu aj ostatní spoluvlastníci tiež v objeme približne zodpovedajúcom ich spoluvlastníckym podielom, pričom si navzájom neposkytovali z takto prisvojených stromov predstavujúcich plody spoločnej veci, a teda predmet podielového spoluvlastníctva všetkých podielových spoluvlastníkov v zmysle názoru odvolacieho súdu, žiadne finančné vyrovnanie. Za tejto situácie je prakticky nemožné hovoriť o spôsobiení škody jeho konaním ostatným spoluvlastníkom, keď títo si za krátko na to tiež vyťažili drevo zo spoločných pozemkov, z ktorého oni tiež žiaden podiel jemu ani J. O. nevyplácali.

Podľa jeho názoru všetky tieto skutočnosti poukazujú na krajnú nevhodnosť riešenia tejto veci v trestnom konaní, keď v zmysle zásady ultima ratio bolo potrebné takúto vec riešiť v civilnom sporovom konaní, pretože ide o typický občianskoprávny vzťah, pri ktorom by bolo potrebné posúdiť, či jednotliví spoluvlastníci hospodárili so spoločnou vecou oprávnene, teda na základe dohody či súhlasu väčšinových spoluvlastníkov a kde by v prípade nezhody mohol súd o spôsobe hospodárenia rozhodnúť postupom vyplývajúcim z už uvedeného § 139 Občianskeho zákonníka. Pre toto trestné konanie, keď sa už vedie, je však podstatné uvedené zistenie, že medzi spoluvlastníkmi musela existovať neformálna dohoda o tom, že každý si vyťaží drevo zo spoločných pozemkov pre svoju potrebu v miere zodpovedajúcej jeho podielu, pretože konanie všetkých spoluvlastníkov existenciu takejto, hoci aj len mlčky uzavretej dohody, čo na jej platnosť po formálnej stránke stačí, jednoznačne preukazuje a potvrdzuje. Ak by aj bol podal proti poškodeným, ktorí ťažbu vykonal, trestné oznámenie a ak by sa mali rovnaké právne závery, ako vo vzťahu k ťažbe vykonanej ním, aplikovať aj na ťažbu vykonanú ostatnými spoluvlastníkmi, tak by takisto mohlo ísť o protiprávnu ťažbu.

Ďalej uviedol, že je potrebné vychádzať z toho, že právna úprava vlastníckeho práva a v nej obsiahnutá úprava nakladania so spoločnou vecou, teda takou, ktorá je predmetom podielového spoluvlastníctva viacerých osôb, nie je obsiahnutá v normách Trestného zákona, ale v normách Občianskeho zákonníka. Je zrejmé, že zjavne nekonal pri posudzovanej ťažbe dreva v úmysle prisvojiť si cudziu vec, ale konal len s vedomím a v presvedčení, že si vyťaží so súhlasom lesného hospodára drevo v objeme pripadajúcom na jeho spoluvlastnícky podiel a spoluvlastnícky podiel jeho družky J. O. a zároveň s vedomím, že takto si môžu drevo vyťažovať na príslušných spoločných parcelách aj ostatní podieloví spoluvlastníci, k čomu aj z ich strany následne došlo. Ak by takáto jeho vedomosť a takéto jeho poznanie, že pri ním vyťažených stromoch nejde o cudziu vec, aj boli v rozpore s ustanoveniami Občianskeho zákonníka upravujúcimi nakladanie so spoločnou vecou, tak by išlo o negatívny skutkový omyl, v ktorom by konal a ktorý by jeho trestnoprávnu zodpovednosť za takéto konanie vylučoval. Teda, ak by súd nedospel k záveru, že medzi spoluvlastníkmi, ktorí každý sám vykonal v koncentrovanom časovom období ťažbu dreva na spoločných pozemkoch, existovala neformálna konkludentná dohoda o takomto hospodárení so spoločnou vecou, ktorá by jeho trestnoprávnu zodpovednosť aj s poukazom na právne závery odvolacieho súdu vylučovala, tak potom by išlo o jeho konanie v omyle v právnych normách, ktoré Trestný zákon neobsahuje a ktorý by bolo potrebné vyhodnotiť ako negatívny skutkový omyl, ktorý vylučuje jeho trestnoprávnu zodpovednosť.

Napokon pri rozhodovaní o uplatnených nárokoch na náhradu škody, okrem celkovej nesprávnosti rozhodnutia v tejto časti z dôvodu už vyššie uvedených skutočností, súd prvého stupňa vôbec neprihliadol na ďalšiu podstatnú skutočnosť, ktorá z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynula, že aj poškodení, ktorým náhradu škody priznal, potvrdili výslovne, že aj oni ťažbu dreva na spoločných pozemkoch vykonal a jeho podiel a ani podiel J. O. na hodnote takto vyťaženého dreva im nevyplátili. Z tejto skutočnosti potom jednoznačne vyplýva aj úplná nespravodlivosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorý ho zaviazal nahradiť škodu tým poškodeným, u ktorých bolo nepochybne preukázané, že tiež rovnakým spôsobom (ťažbou dreva na spoločných pozemkoch a nevyplatením podielu jemu

ako spoluvlastníkovi vyťaženého dreva) získali určitý prospech na jeho úkor (a úkor J. O.). Takáto situácia si aj pri takom (nesprávnom) rozhodnutí o vine, aké urobil súd prvého stupňa, jednoznačne vyžadovala o uplatnených nárokoch na náhradu škody rozhodnúť podľa § 288 ods. 1 Tr. por. a všetkých poškodených s ich uplatnenými nárokmi odkázať na civilný proces, v rámci ktorého by bolo možné vykonať dokazovanie na zistenie hodnoty objemu dreva vyťaženého ním za účelom určenia hodnoty podielov poškodených na takomto objeme dreva na jednej strane a hodnoty objemu dreva vyťaženého poškodenými za účelom určenia hodnoty podielu jeho (a J. O.) na takomto objeme na druhej strane. Až na základe porovnania takto zistených hodnôt v rámci riadne vykonaného dokazovania by bolo možné ustáliť výšku vzájomných nárokov na jednej strane poškodených a na druhej strane jeho (a J. O.) a podľa toho spravodlivo o náhrade škody rozhodnúť.

Navrhol preto, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), f) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že ho spod obžaloby v celom rozsahu podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodí a zároveň poškodených D. L., D. J. a M. B. podľa § 288 ods. 3 Tr. por. s ich uplatnenými nárokmi na náhradu škody odkáže na civilný proces.

Vyššie citovaný rozsudok odvolaním napadol aj poškodený F. G. čo do (chýbajúceho) výroku o náhrade škody vo svoj prospech. I keď bol poškodený prítomný pri vyhlásení napadnutého rozsudku na hlavnom pojednávaní (bol mu teda oznámený už dňa 12.09.2022), svoje odvolanie podal až dňa 08.11.2022.

Poškodený v písomných dôvodoch odvolania namietal, že v napadnutom rozsudku mu súd prvého stupňa nepriznal náhradu škody s odôvodnením, že súhlas na ťažbu dreva obžalovanému dal. Je toho názoru, že súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia zisteného stavu veci, pretože nikdy obžalovanému takýto súhlas nedal. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v časti nepriznania mu náhrady škody a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Odvolací súd na verejnom zasadnutí doplnil dokazovanie oboznámením odpovede notárskeho úradu JUDr. Beáty Ondrášikovej (č.l. 396 spisového materiálu), v zmysle ktorej sa stal po nebohej poškodenej M. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. A. D., I. XXX, ktorá zomrela dňa XX.XX.XXXX, jediným závetným dedičom jej vnuk – D. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. A. D., I. XXX.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach v konečnom návrhu:

- prítomná prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla, aby odvolací súd podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného zamietol ako nedôvodné vzhľadom k tomu, že napadnutý rozsudok vo všetkých jeho výrokoch považuje za zákonný a dôvodný; pokiaľ ide o odvolanie poškodeného F. G., toto navrhla zamietnuť podľa § 316 ods. 1 Tr. por. ako podané oneskorene,
- splnomocnenec poškodenej D. J. – zástupca ELOJ ÚNIA, o.z. – D. C. rovnako navrhol, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného zamietol; pokiaľ ide o odvolanie poškodeného, je síce pravdou, že bolo podané oneskorene, avšak súd prvého stupňa sa niektorými skutočnosťami uvedenými v tomto odvolaní nezaoberal, a preto ponechal rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní na jeho zvážení,
- poškodený F. G. poukázal na svoj konečný návrh uvedený v písomných dôvodoch odvolania a pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného, toto navrhol zamietnuť,
- obhajca obžalovaného navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, ako to je uvedené v konečnom návrhu uvedenom v písomných dôvodoch odvolania,
- obžalovaný súhlasil s tým, čo uviedol jeho obhajca a nič viac nedodal.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, zistiť jednak dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. pokiaľ ide o odvolanie poškodeného F. G., keďže ho podal oneskorene, na podklade ďalšieho podaného odvolania aj obžalovaného preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť okrem vytykaných chýb zameral aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe tohto svojho postupu dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní obžalovaného vytykaná žiadna chyba a ani odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

*** K odvolaniu obžalovaného ***

V prvom rade odvolací súd uvádza, že aj po doplnení dokazovania na súde prvého stupňa (na základe pokynu odvolacieho súdu opätovným vypočutím poškodeného F. G. k odstráneniu rozporu v jeho výpovediach/vyjadreniach, či obžalovanému súhlas na ťažbu dal alebo nie) po tom, čo bol skorší rozsudok súdu prvého stupňa v tejto veci (zo dňa 21.10.2019) v celom rozsahu zrušený a vec mu bola vrátená, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, zotráva v celom rozsahu na svojich úvahách a právnych záveroch, ktoré uviedol vo svojom uznesení sp. zn. 2To/27/2020 zo dňa 18.05.2021.

Odvolací súd vo svojom skoršom rozhodnutí uviedol aj nasledovné (citácie):

V prvom rade je nutné uviesť, že okresný súd nesprávne jednak nekriticky prijal obžalobu prokurátora a napokon na podklade vykonaného dokazovania nesprávne v prospech obžalovaného ustálil skutkový stav tak, ako je uvedený vo výroku rozsudku a uznal ho vinným z trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d), ods. 3 písm. a) Tr. zák. účinného do 01.08.2019, v podstate len za vyťaženie 83 m³ drevnej hmoty. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že obžalovaný spolu so svojou družkou J. O. sú podielovými spoluvlastníkmi uvedených parciel a to spolu v rozsahu 12/80-in (4/80-iny + 8/80-in) a keďže J. O. obžalovanému súhlas na ťažbu dala, mohli vyťažiť spolu 148 m³. Celkovou ťažbou v rozsahu 231 m³ obžalovaný nielenže prekročil objem ťažby, ktorý mu bol povolený P. C. v rozsahu 106 m³, ale aj podiel, s ktorým spolu s J. O. bol oprávnený nakladať, a to o 83 m³. Práve tento prekročený objem dreva predstavoval pre obžalovaného cudziu vec, s ktorou nebol oprávnený nakladať. Takýmto konaním spôsobil ďalším podielovým spoluvlastníkom týchto pozemkov D. L., F. G., D. J. a M. B. škodu v celkovej výške 4.970,87 €.

V súvislosti s nesprávne ustáleným skutkovým stavom a súvisiacim nesprávnym rozhodnutím o vine obžalovaného krajský súd uvádza nasledovné. Pre záver v otázke viny z trestného činu krádeže a rozsahu tohto protiprávneho konania obžalovaného je v danom prípade bezpredmetné zistenie, že objem ťažby bol obžalovanému povolený P. C. len v rozsahu 106 m³. Takéto zistenie by malo význam len pri prípadnom postihu za iný trestný čin - na úseku porušovania zákona o ochrane stromov a krov, avšak konaním obžalovaného nebol prekročený celkový objem dreva predpísaný na ťažbu programom starostlivosti o lesy pre daný lesný celok, tak ako na to poukázal už prokurátor vo svojom vyjadrení. Rovnako v prejednávanej veci pre konštatovanie o protiprávnosti konania obžalovaného a rozhodnutie o vine zo spáchania trestného činu krádeže nie je rozhodná výška podielu obžalovaného a jeho družky J. O. na predmetných parcelách, pokiaľ neboli väčšinovými spoluvlastníkmi, pretože na akúkoľvek ťažbu dreva je potrebný súhlas väčšinových spoluvlastníkov.

V tej súvislosti krajský súd uvádza, že podľa § 123 Občianskeho zákonníka je vlastníkom v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, používať jeho plody a úžitky a nakladať s nimi. Medzi tzv. plody prirodzené v širšom zmysle, teda výtvyry vecí, ktoré sa z nej podľa jej určenia získavajú (samozrejme pod podmienkou, že sa ich branie javí ako užívanie plodonosnej veci, nie ako porušovanie jej podstaty), sú zaradované aj stromy lesa. Za plody v užšom zmysle, t.j. tie, ktoré sú výnosom veci v zmysle hospodárskom a sú určené k tomu, aby pri riadnom používaní veci materskej boli od nej oddeľované a ich ťažba v súlade s hospodárskou funkciou, je potrebné považovať mimo iného aj lesné stromy rúbané podľa hospodárskeho plánu. Rovnako je vlastníkom (spoluvlastníkom) lesného pozemku pri hospodárení s ním obmedzený celým radom predpisov verejného práva, ktoré zároveň predpokladajú obnovu lesného porastu spojenú s ťažbou dreva a tak, ak vykonáva vlastníkom ťažbu v súlade s nimi, ide skutočne o užívanie plodov v zmysle § 123 Občianskeho zákonníka. Z hľadiska vlastníctva plodov (úžitkov), veci je tiež významné rozlišovanie plodov oddelených a neoddelených. Plody neoddelené (stojace) nie sú považované za veci samostatné, ale za súčasť veci materskej, takže v podstate nedochádza k nadobudnutiu vlastníctva, ale iba k rozšíreniu pôvodného predmetu vlastníctva. Za vlastníka (spoluvlastníka) neoddelených plodov sa vždy pokladá vlastníkom (spoluvlastníkom) materskej veci. Po oddelení sa tieto plody stávajú samostatnými vecami a zásadne platí, že i oddelené plody vlastnícky patria vlastníkovi (spoluvlastníkovi) veci materskej, ale nie je vylúčené, aby sa ich vlastníkom stal subjekt iný. Nadobudnutie vlastníctva takýmto subjektom však musí mať právny dôvod, buď priamo v podobe ustanovenia právneho predpisu, alebo v podobe obligačného oprávnenia. Záver, že plody spoločnej veci po oddelení sa stávajú vlastníctvom toho zo spoluvlastníkov, ktorý ich oddelil len na základe spoluvlastníckeho podielu, nemá oporu v žiadnom ustanovení Občianskeho zákonníka

ani iného právneho predpisu. Takýto spoluvlastník sa môže stať jediným vlastníkom plodov iba na základe dohody s ostatnými spoluvlastníkmi. V opačnom prípade zostávajú i plody spoločnej veci v spoluvlastníctve vlastníkov veci materskej. Z toho vyplýva, že pokiaľ si jeden zo spoluvlastníkov bez dohody s ostatnými oddelené plody prisvojí, prípadne ich spotrebuje, získava jednak majetkový prospech na úkor spoluvlastníkov bez právneho dôvodu, a súčasne si prisvojuje vec, ktorej nie je výlučným vlastníkom. Z charakteru takéhoto spoluvlastníctva potom vyplýva, že každý jednotlivý strom je v podielovom spoluvlastníctve.

Na uvedený záver v danom prípade úzko nadväzuje ustanovenie § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, na ktoré poukazovali poškodení, a podľa ktorého „o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na návrh ktorého spoluvlastníka súd.“

Prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d) Tr. zák. sa dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a takou vecou je drevo z pozemku, ktorý patrí do lesného pôdneho fondu.

Podľa § 130 ods. 4 Tr. zák. pod prisvojením veci sa na účely tohto zákona rozumie odňatie veci z dispozície vlastníka alebo inej osoby, ktorá ju má oprávnené, bez súhlasu, s úmyslom s ňou nakladať ako s vlastnou vecou.

Podľa § 124 ods. 1 Tr. zák. škodou sa na účely tohto zákona rozumie ujma na majetku alebo reálny úbytok na majetku alebo na právach poškodeného alebo jeho iná ujma, ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným činom, bez ohľadu na to, že či ide o škodu na veci alebo na právach.

Podľa § 125 ods. 1 Tr. zák. škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur. Škodou väčšou sa rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok takej sumy. Značnou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok takej sumy. Škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstonásobok takej sumy. Tieto hľadiská sa použijú rovnako na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu.

V zmysle ustálenej judikatúry možno taký čin spáchať aj vo vzťahu k veci, ktorú má páchatel v podielovom spoluvlastníctve. Poškodeným je dotknutý (opomenutý) spoluvlastník.

Z dokazovania vyplynulo, konkrétne z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX, že ku dňu 05.10.2015 spoluvlastníkmi parciel č. XXXX K. XXXX v k.ú. H. A. D. boli D. G. v podiele X/XX-XX, F. G. a M. B. v podiele X/X-XXX, D. J. v podiele 2/5-ín, J. O. v podiele 8/80-ín a obžalovaný A. B. v podiele 4/80-ín.

Keďže okresný súd považoval za preukázané, že obžalovaný nemal na výrub stromov a ťažbu dreva (čo je nepochybne hospodárenie so spoločnou vecou) súhlas spoluvlastníkov D. G., F. G. a M. B. a D. J., teda súhlas väčšiny spoluvlastníkov počítanou podľa veľkosti podielov, nemohol ťažbu dreva uskutočniť vôbec, a to bez ohľadu na to, že mu povolenie na ťažbu pod č. 17/2015 vydal P. Q. C., ktorý uviedol, že bol lesným hospodárom pre majiteľov súkromných lesov nachádzajúcich sa na parc. č. XXXX K. XXXX v k.ú. H. A. D.. Odhliadnuc od toho, že okresný súd si dostatočne nepreveril, kto vlastne v čase činu vykonával lesného hospodára pre majiteľov (či P. Q. C., alebo p. B. ako tvrdia poškodení), samotné povolenie na výrub nenahrádza súhlas ostatných spoluvlastníkov na ťažbu a privlastnenie si vyťaženej drevnej hmoty, čo napokon vyplýva i z výpovede P. Q. C., keď sám uviedol, že pokiaľ sa týka vlastníckych práv, resp. vzťahov medzi jednotlivými vlastníkami, do týchto on nezasahuje.

Na základe vyššie uvedených skutočností krajský súd uvádza, že okresný súd mal za situácie, ak mal preukázanú absenciu súhlasu ostatných väčšinových spoluvlastníkov, obžalovaného uznať vinným z prečinu krádeže v rozsahu 231 m³ drevnej hmoty, spáchanej neoprávneným výrubom 42 stromov jedle v celkovom množstve 202 m³ a 3 stromy smreka v celkovom množstve 29 m³. Takýto rozsah ťažby bol preukázaný vykonaným dokazovaním a tiež samotným priznaním obžalovaného. Nepochybne tak obžalovaný, ktorý mal vedomosť o existencii a rozsahu práv ostatných spoluvlastníkov, svojím konaním zasiahol do ich majetkových práv a prisvojil si cudziu vec, ktorá nebola jeho výlučným vlastníctvom, nakladal s ňou ako vlastnou, pričom takou vecou bolo drevo z pozemku, ktorý patrí do lesného pôdneho fondu a týmto činom spôsobil ostatným spoluvlastníkom škodu. Pritom spoluvlastnícke podiely majú vplyv len na určenie a ustálenie výšky prospechu ako jedného zo znakov trestného činu krádeže, resp.

na určenie výšky spôsobenej škody poškodeným, kedy z celkovej hodnoty vyťaženého dreva prináleží časť aj obžalovanému a jeho družke podľa výšky spoluvlastníckych podielov a zvyšok je škoda ostatných spoluvlastníkov, rozdelená zasa podľa ich spoluvlastníckych podielov. Z vyššie uvedených dôvodov nemožno súhlasiť s tvrdením obžalovaného uvádzaným v odvolaní, že sa nedopustil a ani nemohol dopustiť trestného činu krádeže. Krajský súd však musí poznamenať, že v súvislosti s uvedeným nesprávne ustáleným skutkovým stavom a tiež právnym posúdením veci okresným súdom, nemožno už tieto uvedené pochybenia napraviť či už krajským alebo okresným súdom. Ani po vrátení veci (v konečnom dôsledku sa tak stalo z iných dôvodov, ako to bude uvedené nižšie) už nemôže súd s poukazom na zákaz reformatio in peius vyplývajúci z ustanovenia § 327 ods. 2 Tr.por. rozhodnúť v neprospech obžalovaného (týka sa výroku o vine vrátane zmien k horšiemu v skutkovej vete rozsudku oproti obžalobe, ako i trestu) pre absenciu odvolania prokurátora. Uvedený zákaz sa však netýka rozhodnutia o náhrade škody, keďže poškodení odvolanie podali. Je však nutné podotknúť z pohľadu uvedeného, že výrok o náhrade škody má podklad v skutkovej vete. Je teda potrebné v danom prípade pri aplikácii zákazu reformatio in peius rozlišovať medzi skutkovou vetou, kde bola ustálená škoda a výrokom o náhrade škody.

Napokon vo vzťahu k výroku o náhrade škody, ktorým súd prvého stupňa odkázal podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodených s celým nárokom na náhradu škody na civilný proces, krajský súd uvádza, že takýto výrok je v rozpore s ustanovením § 287 ods. 1 druhá veta Tr. por., podľa ktorého „súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného...“ V danom prípade, ak mal dokazovaním preukázanú výšku škody a táto bola vyjadrená aj v skutkovej vete, správne mal uložiť povinnosť obžalovanému nahradiť škodu jednotlivým poškodeným, pokiaľ ani sčasti uhradená nebola. Teda zo škody uvedenej v skutkovej vete mal jednotlivým poškodeným, ktorý nedali súhlas na ťažbu, priznať náhradu škody vyčíslenú podľa výšky ich spoluvlastníckych podielov a až so zvyškom uplatneného nároku mohol poškodených odkázať na civilný proces. V konečnom dôsledku okresný súd v napadnutom rozsudku ani bližšie neuviedol, na základe akého dôkazu mal preukázanú a vyčíslenú výšku spôsobenej škody súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného zákona tak, ako je uvedená v skutkovej vete rozsudku. V odôvodnení len stroho uviedol, že skutkový stav v tomto smere mal preukázaný odborným vyjadrením a výsluchom znalca P. B. C., bez podrobnejšej špecifikácie, čo je nedostatočné.

Odvolací súd vo svojom skoršom rozhodnutí výslovne súd prvého stupňa upozornil na to, že bude potrebné, aby na podklade dokazovania ustálil škodu spôsobenú konaním obžalovaného a v súlade s právnymi závermi odvolacieho súdu a so zákonom (prihliadajúc i na citovaný zákaz reformatio in peius) rozhodol o obžalobe a napokon aj o náhrade škody uplatnenej poškodenými s tým, aby uvedené výroky aj riadne odôvodnil.

***

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní síce všetky dostupné a potrebné dôkazy (aj na základe pokynu odvolacieho súdu k doplneniu dokazovania po vrátení veci) na objasnenie skutkového stavu, aby bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť, avšak všetky tieto dôkazy súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil, keď predovšetkým na vyššie konštatované upozornenie odvolacieho súdu vôbec nedbal a až flagrantným spôsobom vo svojom novom rozhodnutí (v napadnutom rozsudku) porušil zákaz reformatio in peius (§ 327 ods. 2 Tr. por.).

Podľa § 327 ods. 2 Tr. por. ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech.

K ustanoveniu § 327 ods. 2 Tr. por. odvolací súd opakuje, že zákaz zmeny k horšiemu, ak bol napadnutý rozsudok skôr zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, sa netýka len trestu, ale všetkých výrokov vrátane skutkových zistení právneho posúdenia skutku, prípadne aj ďalších výrokov, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad (teda aj výrokov o náhrade škody).

Pokiaľ ide o výrok o vine, v prvom rade odvolací súd opakuje, že voči skoršiemu rozsudku súdu prvého stupňa sp. zn. 2T/33/2018 zo dňa 21.10.2019 nepodal čo do výroku o vine, resp. vôbec

odvolanie prokurátor v neprospech obžalovaného, ale odvolania podali len obžalovaný vo svoj prospech a poškodení v ich prospech vo vzťahu k výrokom o náhrade škody.

Obžalovaný bol týmto skorším rozsudkom súdu prvého stupňa uznaný za vinného v podstate za to, že neoprávnene vyťažil 83 m³ drevnej hmoty, avšak v napadnutom rozsudku ho súd prvého stupňa napriek tomu uznal za vinného, že neoprávnene vyťažil už 231 m³ drevnej hmoty. V tejto spojitosti potom súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku nesprávne rozhodol o náhrade škody pre poškodených D. L., D. J. a M. B..

Naviac v prípade poškodenej M. B. došlo pred vyhlásením napadnutého rozsudku aj k podstatnej skutočnosti, a to že táto poškodená dňa XX.XX.XXXX zomrela, a preto nemohla byť už uvedená vo výrokoch o náhrade škody a v týchto výrokoch mali byť naopak uvedení len jej právni nástupcovia – § 48 ods. 4 Tr. por. (súd prvého stupňa až po vyhlásení napadnutého rozsudku, na základe pokynu odvolacieho súdu, zistil, že jediným závetným dedičom po poškodenej sa stal jej vnuk D. B.).

Z hľadiska doplneného dokazovania na súde prvého stupňa po vrátení veci odvolací súd poukazuje na to, že poškodený F. G. sa pri opätovnom výsluchu na hlavnom pojednávaní vyjadril už tak, že dal súhlas obžalovanému na ťažbu dreva, ktorá je predmetom tohto trestného konania (napriek jeho následnému vyjadreniu v jeho odvolaní).

Pokiaľ ide o odvolaciu námietku obžalovaného, že došlo k dohode spoluvlastníkov o spôsobe užívania lesa (a či a ako sa jeho konanie takejto dohode priecilo), odvolací súd sa s ňou vôbec nestotožnil. Ak by k takejto dohode došlo ešte pred spáchaním skutku, prečo by obžalovaný aj podľa svojej vlastnej výpovede navštevoval všetkých spoluvlastníkov a žiadal od nich výslovný súhlas na ťažbu dreva? Pritom aj svedkyňa J. O. uviedla, že nikdy neexistovala medzi spoluvlastníkmi dohoda o fungovaní. Z uvedeného teda vyplýva, že žiadna dohoda spoluvlastníkov o spôsobe užívania lesa pred spáchaním skutku nebola.

Pritom ďalšia obžalovaným namietaná skutočnosť, že v následnom období aj ostatní spoluvlastníci vykonali ťažbu dreva na spoločných pozemkoch, rovnako nič nemení na jeho plnej trestnoprávnej zodpovednosti. Jednak aj podľa výpovede obžalovaného takúto ťažbu mali ostatní spoluvlastníci urobiť až po spáchaní skutku, pričom je potrebné poukázať na obžalovacia zásadu, ktorá platí v slovenskom trestnom práve. Súd prvého stupňa i odvolací súd totiž v tomto trestnom konaní konali len o obžalobe prokurátora, ktorá bola podaná na obžalovaného, nie (aj) na ostatných spoluvlastníkov. Preto „nároky“ obžalovaného z titulu ťažby drevnej hmoty na spoločných pozemkoch ostatnými spoluvlastníkmi nemohli byť zohľadnené v konečnom (meritornom) rozhodnutí tejto trestnej veci (s poukazom aj na ustanovenie § 119 ods. 1 Tr. por.).

Podľa § 321 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj
b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Z takto rozvedených dôvodov preto odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), f), ods. 3 Tr. por. na podklade odvolania obžalovaného zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu (výrok I.), pre nesprávnosť výrokov o vine i náhrade škody.

Odvolací súd uvádza, že celková hodnota drevnej hmoty (231 m³) podľa odborného vyjadrenia P. C. bola vo výške 13.834,59 €, pričom 1 m³ drevnej hmoty mal hodnotu 59,89 €.

Ďalej odvolací súd vychádzal pri svojom rozhodovaní z konkrétnych zásad, ktoré uviedol vo svojom skoršom rozhodnutí alebo ktoré vyplývajú z tohto rozsudku odvolacieho súdu, a to že:

- na akúkoľvek ťažbu dreva je potrebný súhlas väčšiny spoluvlastníkov,
- každý jednotlivý strom je v podielovom spoluvlastníctve, teda vlastní ho každý zo spoluvlastníkov podľa výšky spoluvlastníckych podielov,
- z celkovej hodnoty vyťaženého dreva prináleží časť obžalovanému, jeho družke J. O. a poškodenému F. G., ktorý dal obžalovanému tiež súhlas na ťažbu (ako to jednoznačne vyplynulo z doplneného

dokazovania na súde prvého stupňa), a to podľa výšky spoluvlastníckych podielov, pričom zvyšok je škoda ostatných spoluvlastníkov, rozdelená podľa ich spoluvlastníckych podielov,
· že obžalovaného je možné uznať za vinného už len za to, že neoprávnene vyťažil 83 m3 drevnej hmoty, pretože práve tento objem predstavoval pre obžalovaného cudziu vec, s ktorou nebol oprávnený nakladať,
pričom dospel k záverom podrobne zhrnutým v tejto tabuľke:

Spoluvlastníci v lesnom poraste č. XXX, v lesnom celku Lúky od Makytou na pozemkoch J. XXXX K. J. XXXX, ktoré patria do lesného pôdneho fondu

Podiely

Súhlas na

ťažbu

Podiel v prípade 83 m3 drevnej hmoty

Škoda v prípade 83 m3 drevnej hmoty podľa podielov všetkých spoluvlastníkov

Obžalovaný

4/80

áno

4,15 m3

0

J. O.

8/80

áno

8,30 m3

0

F. G.

16/80

áno

16,60 m3

0

D. L.

4/80

nie

4,15 m3

248,54 €

D. J.

32/80

nie

33,20 m3

1.988,35 €

M. B.

(D. B.)

16/80

nie

16,60 m3

994,17 €

SPOLU

3.231,06 €

Na základe vyššie uvedeného potom odvolací súd podľa § 322 ods. 3 Tr. por. týmto rozsudkom uznal obžalovaného A. B. za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d), ods. 3 písm. a) Tr. zák. v znení účinnom do 31.07.2019, pretože

v presne nezistenom čase v priebehu mesiacov jún 2015 až september 2015, v katastrálnom území obce Lysá pod Makytou, okres Púchov, v lesnom poraste č. XXX, v lesnom celku Lúky od Makytou na pozemkoch J. XXXX K. J. XXXX, ktoré patria do lesného pôdneho fondu, vyrúbal 42 stromov jedle v

celkovom množstve 202 m³ a 3 stromy smreka v celkovom množstve 29 m³, teda vyťažil o 83 m³ viac drevnej hmoty, k čomu nemal súhlas väčšiny spoluvlastníkov, čím spoluvlastníkom predmetných parciel – poškodeným D. L., D. J. a M. B. spôsobil škodu v celkovej výške 3.231,06 Eur,

nakoľko si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a takou vecou bolo drevo z pozemku, ktorý patrí do lesného pôdneho fondu a týmto činom spôsobil väčšiu škodu, teda škodu prevyšujúcu 2.660,- Eur (výrok I.).

O vine obžalovaného na tomto skutkovom základe a pri tejto právnej kvalifikácii nemal odvolací súd žiadne pochybnosti.

Pokiaľ ide o totožnosť skutku uvedeného v tomto rozsudku odvolacieho súdu oproti obžalobe, táto bola zachovaná. K tomu je potrebné uviesť, že zo skutočnosti, že súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobe (§ 278 ods. 1 Tr. por.), nemožno totiž vyvodiť záver, že medzi obžalobným návrhom a skutkovým výrokom rozsudku musí byť vždy úplná zhoda. Súd musí skutok uvedený v obžalobe prejednať vždy v celom rozsahu, pričom má právo i povinnosť do rozhodnutia premietnuť výsledky hlavného pojednávania, ktoré prípadne údaje uvedené v obžalobe modifikujú, pokiaľ sa neporuší totožnosť skutku. Totožnosť skutku je zachovaná, keď je zachovaná jeho podstata. Podstata skutku spočíva v účasti obžalovaného na určitej udalosti vo vonkajšom svete, ktorá je uvedená v obžalobnom návrhu a z ktorej vznikol následok uvedený v obžalobe. Podstata skutku teda nebude porušená, ak sa zmenia okolnosti týkajúce sa miesta a času spáchania činu, rozsahu následkov, spôsobu vykonania činu, či pohnútky činu alebo formy zavinenia. Podľa ustálenej súdnej praxe je totožnosť skutku zachovaná v prípade úplnej zhody konania a následku, zhody aspoň v konaní pri rozdielnom následku, zhody aspoň v následku pri rozdielnom konaní, ako aj v prípade, ak konanie a následok budú aspoň čiastočne zhodné, a to za predpokladu, že bude daná zhoda v podstatných okolnostiach (najmä skutkových), ktoré odrážajú prípadné zmeny skutkového deja, ku ktorým došlo v rámci dokazovania v súdnom konaní.

Pokiaľ ide o výrok o treste, obžalovaný ho v dôvodoch svojho odvolania nenapádal zo žiadnych konkrétnych dôvodov.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák. trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel trestného činu získal trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatela alebo to nebude na ujmu náhrady škody, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu popri inom treste aj niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, pokiaľ mu takýto trest za splnenia podmienok podľa odseku 6 neuloží ako samostatný.

V prvom rade odvolací súd uvádza, že vzhľadom na osobu obžalovaného – do času spáchania skutku súdne netrestaného a priestupkovo nepostihovaného existuje predpoklad, že na jeho prevýchovu bude skutočne postačovať miernejší nástroj trestnoprávnej represie. U obžalovaného je preto možné hovoriť o tom, že spáchanie stíhaného prečinu bolo len ojedinelé a výnimočné vychýlenie sa z dovtedy vedeného riadneho spôsobu života.

Vo všeobecnosti tiež platí, že pristúpiť k uloženiu peňažného trestu v rámci hierarchie alternatívnych trestov by sa malo najmä v prípadoch, keď by sa uloženie trestu povinnej práce alebo trestu domáceho väzenia javilo neprímerane prísne, a páchatelovi nebolo tiež potrebné ukladať ani trest odňatia slobody, čo bol podľa názoru odvolacieho súdu aj prejednávaný prípad. Navyiac bola splnená aj zákonná podmienka pre uloženie tohto trestu, a to, že páchatel spáchal úmyselný trestný čin, ktorým získal

majetkový prospech. Pritom odvolací súd ani nemohol uvažovať o sprísnení trestu obžalovanému (jeho druhu), a to pre absenciu odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného (naviac už v prípade skoršieho rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol obžalovanému uložený podmienený trest odňatia slobody).

Odvolací súd pri určovaní konkrétnej výmery peňažného trestu zohľadnil okrem iného aj to, že prokurátor nepodaním odvolania voči napadnutému rozsudku v podstate vyjadril súhlas s tým, aby bol obžalovanému pri spôsobenej škode vo výške 8.992,44 € uložený takýto trest vo výmere 1.000,- Eur. Pritom správne spôsobenej škode vo výške 3.231,06 € zodpovedá peňažný trest na úrovni približne 359,- Eur.

Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd uložil obžalovanému podľa § 212 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3 a § 56 ods. 1 Tr. zák. peňažný trest vo výmere 350,- Eur a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, mu podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. ustanovil obligatórne náhradný trest odňatia slobody na 4 mesiace (výrok I.).

Takto uložený trest je podľa názoru odvolacieho súdu trestom pre obžalovaného primeraným aj zákonným, ktorý zodpovedá závažnosti spáchanej trestnej činnosti, a teda je aj spravodlivý a súladný i z pohľadu naplnenia jeho účelu a zásad ukladania trestov (§ 34 Tr. zák.).

Odvolací súd taktiež dospel k záveru, že napriek výrokom o náhrade škody uvedeným v tomto rozsudku odvolacieho súdu (§ 56 ods. 5 Tr. zák.) bude v možnostiach obžalovaného uložený peňažný trest aj zaplatiť. Obžalovaný je totiž okrem iného naďalej spoluvlastníkom pozemkov, na ktorej vykonal neoprávnenú ťažbu dreva.

Podľa § 56 ods. 3 Tr. zák. ak to odôvodňuje výška uloženého peňažného trestu a osobné a majetkové pomery páchatel'a, môže súd rozhodnúť, že peňažný trest zaplatí odsúdený v mesačných splátkach. Súčasne určí ich výšku a lehotu v dĺžke najviac jeden rok od nadobudnutia právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku, do ktorej musí byť peňažný trest zaplatený.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že výmera peňažného trestu sa nemusí nutne odvíjať od výšky páchatel'ovho finančného príjmu, t.j. peňažný trest môže byť uložený i vo vyššej výmere, než aký má páchatel' (aktuálny) mesačný príjem plynúci mu najmä z jeho zamestnania, ktorý inak nepostačuje na jednorazové zaplatenie celého uloženého peňažného trestu. V takom prípade, ako prejav individualizácie trestu, má odsúdený možnosť navrhnúť súdu, aby rozhodol o tom, že peňažný trest zaplatí v mesačných splátkach. Uvedené sa týka i obžalovaného, ak nebude v jeho schopnostiach uhradiť uložený peňažný trest jednorazovo.

Pokiaľ ide o riadne a včas uplatnené nároky poškodených na náhradu škody, o týchto rozhodol odvolací súd výrokmi o náhrade škody tak, že obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodeným D. L. škodu vo výške 248,54 Eur, D. J. škodu vo výške 1.988,35 Eur a D. B. škodu vo výške 994,17 Eur (výrok I.), ktoré priznané škody, resp. ich súčet bol súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného (§ 287 ods. 1 Tr. por.).

So zvyškami uplatnených nárokov na náhradu škody odvolací súd napokon odkázal týmto poškodených podľa § 288 ods. 2 Tr. por. na civilný proces (výrok I.), a to aj preto, že títo (teraz) nepodalí odvolanie voči napadnutému rozsudku v neprospech obžalovaného.

*** K odvolaniu poškodeného F. G. ***

Pokiaľ ide o odvolanie poškodeného F. G., tak odvolací súd bol povinný predovšetkým skúmať, či nie sú dané zákonné dôvody na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Tr. por., ktorých existencia by bránila k pristúpeniu skúmania opodstatnenosti jeho odvolania postupom podľa § 317 Tr. por. a nasl.

Podľa § 309 ods. 1 Tr. por. odvolanie sa podáva na súde, proti ktorého rozsudku smeruje, a to do 15 dní od oznámenia rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlási v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

Podľa § 63 ods. 3 Tr. por. do lehoty určenej podľa dní sa nezapočítava deň, v ktorom sa stala udalosť určujúca začiatok lehoty.

Odvolací súd zistil z obsahu spisového materiálu, že poškodený F. G. bol prítomný pri vyhlásení napadnutého rozsudku, teda tento mu bol oznámený dňa 12.09.2022, pričom bol pri jeho vyhlásení správne poučený o opravnom prostriedku. Preto poškodenému začala plynúť 15-dňová lehota na podanie odvolania dňa 13.09.2022 a keďže svoje odvolanie podal až dňa 08.11.2022, odvolací súd musí konštatovať, že s poukazom na ustanovenie § 309 ods. 1 Tr. por. poškodený podal odvolanie oneskorene.

Z takto rozvedených dôvodov odvolací súd odvolanie poškodeného F. G. podľa § 316 ods. 1 Tr. por. zamietol ako podané oneskorene (výrok II.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.